

hanging day
*the sky was overcast and black **

** Bob Dylan – Lily, Rosemary and the Jack of Hearts (Album “Blood on the tracks”)*

*het is alsof we praten, zegt hij
en dat doen ze dus
elke dag*

ik neem de bekende route, doorklieft de stad, glijd langs de molens uit mijn jeugd
over de houten brug, het water dat van dorp naar dorp loopt waarlangs voorheen de damp
opsteeg en boven de velden hing en ik iedere ochtend dezelfde donkere man op zijn racefiets
passeerde

iedere ochtend hem aankeek

hij iedere ochtend mij aankeek

de velden met soms een, twee schapen en plassen met riet erom heen

langs het postkantoor met al haar rode auto's en dwars over de snelweg naar de
kantoorpanden die in een lus liggen van al die drukte

ik zet mijn fiets tegen het pand

ik zie een donkerblauwe nieuwe bmw op de plaats voor de deur

weinig auto's op onze eigen parkeerplaats

de draaideur door, geen extra rondje

de enorme hal door en langs de receptie van de rabobank waar irene nog zwakjes na de derde
bevalling mooi zit te zijn – god, meid, wat enig om je weer te zien en foto's natuurlijk van een
baby

zal ik met de lift of ga ik de trappen op, drie?

ik ga met de lift, ruik een bekend luchtje, weet niet meer wat het is

schud mijn haren op, fatsoeneer met spuug mijn zwarte ogen, doe ze even dicht

ik ben binnen – de helft van onze vestiging is verhuurd aan derden dus rechtsaf zoals vroeger
is geen optie meer – mijn eigen kantoorje is ongetwijfeld vergeven aan een ijverige,
systematische echte sekretaresse (met c dus eigenlijk)

voor mij de nieuwe receptioniste, ik geef haar een hand, zeg wie ik ben, o natuurlijk, zegt ze,
wat leuk dat je nog even komt kijken en bevalt de nieuwe baan je? maar ik loop al door,
linksaf dus

snel glip ik de systeemkast binnen die nu de voorraden thee herbergt en cup-a-soup, reik op
mijn tenen naar een bovenste plank, achterin maar vind haar leeg

een donkerblauwe bmw op de parkeerplaats, nieuw

navigatiesysteem ingesteld

de eerste kamer is de spreekkamer, leeg

de tweede herbergt reinoud en herbert, wim en gwen, wie zijn deze mensen?

herbert kust en zegt 'ik wist wel dat ik je nog eens zou zien'

en jeetje, zegt gwen, wat een geklooi hè en ik knik maar weet niet wat ze bedoelt, mijn
ontslag of de algehele werkgevers-perikelen?

reinoud geeft formeel een hand en grijnst, telefoon gaat ondertussen, wim knikt alleen maar

herbert vertelt over zijn tweede kind, de witte boterhammen en de cola op zijn bureau en vraagt
hoe is het met je broertje? en allemaal willen ze weten

wat ik nu doe en waarom

ik loop door naar de volgende kamer, marjan druk bezig, belinda legt uit, simon zwijgzaam in
het midden en rene nog tussen mariska en britta achterin, dollend

heee, jan, zeg ik en ik buig me over haar volle bureau heen en grijp naar belinda, heeeeeeee, en

marjan zet haar bril af, draait haar scherm en knuffelt en zegt 'wel weer een goede dag
uitgekozen hè?!' en ik zeg 'tuurlijk' en denk aan de regen buiten en belinda giechelt en

marjan schudt haar hoofd, ik zie belinda naar de deur kijken, draai me om, daar staat sascha met zes koppen koffie in de deuropening
een flits, een bruuske beweging
en verdwijnt

shit, denk ik, dus toch en ik maak een hopeloos gebaar, houd een kletspraatje, belooft te mailen zodat ze alles kunnen horen van mijn nieuwe leven, sla simon goedmoedig op zijn schouders die meteen zegt 'ik moet er zo vandoor' en loop naar rene, zit op een puntje van zijn buro en vraag 'hoe lang nog?'
'twee dagen, zegt hij, twee hele dagen en dan ben ik van dit klootjesvolk verlost' en de meiden protesteren gillend en hij kijkt in mijn t-shirt terwijl hij zich uitrekt op zijn stoel

de volgende kamer is gesloten maar ik maak haar open en vind henk en ingrid, piet is gelukkig weg maar jan is er en er zijn drie lege buro's
hee, lieverd, zeg ik tegen henk en kus hem, hoe is het thuis? maar margriet heeft haar tweede chemokuur dus gaat het niet en nee, ik kan niets doen, de kinderen moeten er aan wennen dat ze ziek is en nou ja, zegt hij, straks moet ik het ook redden dus
niet iedereen gaat eraan dood, henk, zeg ik, uiteindelijk wel, zegt hij en natuurlijk is dat zo behalve nancy dan, die overleefde alles en iedereen en we lachen schaaftichtig naar elkaar want nancy is iemand waarvan niemand houdt behalve ik een beetje en zij veel van mij
je grote vriendin komt zo, zegt hij, hmmm zeg ik en mijn grote vriend is er ook, zag ik?
hij zou koffie halen, zegt henk maar het duurt wel lang
jan toont zijn borstharen, lente? vraag ik, voor jou altijd, zegt hij en hee, hoe is het met dat schoolvriendje van je? wie? zeg ik, nou die motorrijder met dat lange haar, zegt hij en ik zeg 'omgekomen'

de kamer ernaast is leeg
er staat een scherm te flikkeren, een laptop ligt open, er ligt een koffer open op de grond en zijn leren jasje hangt over een stoel, ik neig naar binnen te lopen en een brandende vraag op het scherm te typen of slechts op knopjes te drukken zodat ik zijn systeem in de war breng maar dat heb ik al gedaan, hier hangt het luchtje

ik loop terug, zwaai nog, marjan roept me terug, heeee, ga je nog naar sandra? en als ik antwoord geef en tegen de deurpost hang, komt nancy binnen
kussen en een omhelzing, nancy trekt me mee naar de balie met haar jas nog half aan en zegt gaan we koffie drinken? ja hé en de receptioniste haalt koffie op haar bevel, o wat heerlijk, zegt ze, om jou te zien, je neemt niet op, ik heb je herhaaldelijk gebeld, hoe gaat het nou? en terwijl ik 'meisje' zeg tegen die vrouw van bijna zestig, loopt sascha langs en verdwijnt opnieuw
dat je daar, snuift ze, je tijd en energie aan hebt besteed!
hij ziet er goed uit, nancy, zeg ik

ze zeggen hier dat ik lekkerder kook, ik neig inderdaad
al halverwege de dag te beginnen met exquisite schotels
en bak bij voorkeur taarten als toet
ik honger ook al voor de middag en wil alle chocolade uit de winkel jatten
ik vertoon de kenmerken van
een bijstandsmoeder - zo zal ik dik worden van goedkoper voedsel en mezelf verwaarlozen

ze zijn zo blij met mijn aanwezigheid - nooit meer
de vraag 'wanneer ben je er?' omdat ik er gewoon ben
en nooit meer het gehaast, nog even bellen dat ik bijna kom en
dan alsnog te laat zijn
en ik slaap heerlijk, ik droom

ik droom over mijn mannen en over collega's
ik droom over mijn kinderen en over hun pappa

als het bijna avond is, schenk ik mezelf de borrel in of de wijn
overgebleven van het feest
ik steek de kaarsjes aan en ruik de maaltijd en probeer vrede te hebben met

ze zeggen dat het wel goed komt omdat ik dat zeg

mijn omgeving reageert alsnog geschokt en bezorgd
ik ben een puber die het weer niet handig heeft aangepakt

geld wordt weer een issue terwijl het liefde zou moeten zijn of
zoals laatst
sneeuw

ik wil niet onderhouden worden, ik wil geen medelijden en zorg

ik wilde rennend achter hem aan sneeuwvlokjes vangen met mijn mond en ze laten smelten
door een kus
het is niet belangrijk wie hij is
maar ik mis de kinderlijkheid van chris, het vertrouwde en dorps
en blijf steeds weer terugkomen bij michel
terwijl ik het doe met een sixpack ver onder me

tijdens het afscheidsetentje wist ik hoe ik al afscheid genomen had
geen berichten meer van sandra, een enkele mail van marjan of belinda
niets meer van huub, niets over sascha
nog wat praatjes vanuit andere vestigingen en verder de stilte
zoals de sneeuw voor stilte zorgde

schrijvend hervind ik een ritme
zoals ik elke ochtend even fiets

rondjes om

heeee, ik moet gaan, zeg ik tegen haar, we gaan volgende week eten, goed? en ze doet haar agenda open en schrijft het op en zegt dan wil ik alles horen van die man, hè? en ik beloof het haar, het hele verhaal en ik loop nog even bij marjan naar binnen en zeg sorry, samen naar san dan? en ze knikt opgelucht en ik ga door mijn knieën en luister naar het verhaal over haar onmogelijke vriend want dat wil ze eigenlijk vertellen en terwijl ik daar hurk en zij fluistert, word ik dizzy van gemis en verdriet, zeg wacht even, haal koffie voor mezelf en bots bijna tegen zijn lijf aan dat opnieuw koffie haalt maar nu alleen voor zichzelf en even staan we daar samen bij het koffiezetapparaat en vormt zijn mond woorden die alleen ik kan horen en doorboort zijn blik alleen mij en zie ik zijn handen en herinner ik me alles dat ik geschreven heb en alles dat hij geschreven heeft en twijfel ik nooit meer aan de bedoeling van wat dan ook

*terwijl hij in haar vrijt, zwaaien zijn haren
ze maakt een baardje van de uiteinden en beheerst zich om geen vlechtjes te draaien
zover is het dus al met hen gekomen*

*je lippen, zegt hij, zijn nog precies hetzelfde maar zij herinnert zich het niet
ze herinnert zich hem niet en het spijt haar
ze weet niet meer vanwaar ze kwam*

*ze had een viltstift gepakt en hem een baard en lang haar getekend
en zichzelf onder die hand in zijn taille
maar een ander had haar getekend en het lukte haar niet om uit die contouren te stappen*

*de kuilen in het bed waren die van een ander
ze overvielen haar terwijl ze wilde slapen
de warmte was al weg*

*ze wist wat hij ging zeggen de volgende dag
zoals ze wist wat hij zou schrijven de dag erna
maar ze had geen antwoord*

*ze mist het kind in de man die in haar wel het kind terugvindt
ze voelt zich oud
ze is er al geweest*

*herders keren terug naar het dal
denkt ze
maar ze weet niet of zij ooit terugkeert*

*ze schrijft niets
ze sluit haar ogen
ze opent ze opnieuw*

*terwijl hij in haar zit, ziet ze de tuin van haar jeugd
klimt ze opnieuw in die ene boom
verschuilt zich, talloze verstopplekjes*

*herinnert zich de geuren
terwijl hij haar ogen peilt
hij dringt verder door*

*contouren vervagen, worden schetsen
met een natte vinger veegt ze ze weg
hij trekt haar op schoot*

*even is ze kind van een vader
zoals ze minnares is van een man
bomen vertonen hun lentetooi*

*haar haar is lang en blond
hij draait een vlechtje
het blijft dansen op haar rug*

oké, zegt hij
wat? zeg ik
het is chris hè?
ik knik

ik loop met jos door de stad
we gaan kleren kopen voor hem, komen bij de gothic-winkel waar een oude dylan draait en de verkoper stoned achter de toonbank staat terwijl zijn moeder voorin in de winkel zit en breit jos past ringen, ik snuffel tussen de topjes en rokken, koop alleen wierook
als we weer naar buiten lopen, passeert chris ons
jos roep 'hé kees!' en kees kijkt over zijn schouder en groet terug
langzaam loop ik de winkel uit en zeg hai, zachtjes
lea, zegt jos, dit is kees, een oud-collega
hai, zeg ik maar ik geef geen hand, we kennen elkaar al, zeg ik
kennen elkaar? vraagt jos, hee, waarvan?
chris zegt niets, chris kijkt in de etalage van een gothic-winkel
sad-eyed-lady-of-the-lowlands, waarschijnlijk
we komen uit hetzelfde dorp, zeg ik tegen jos
nou, zegt hij, en slaat chris op zijn schouder, heb ik d'r dertig keer gehad en weet ik nog niet uit welk dorp ze komt
chris kijkt hem pijnlijk aan, kleurt langzaam
ik zeg tegen jos 'ik loop alvast naar een terras, oké? kan kees je alles over ons dorp vertellen'
oké, meissie, zegt jos en gaat ongetwijfeld een vraag stellen over het echte meisje
van toen
uit het dorp

ik zoek een stoel in de zon, laat me languit zakken, voel de warmte
denk aan een geschoren onderlijf, een kleine lul, zo blank, verlegenheid
denk aan zijn vingers die door de scheuren van mijn spijkerbroek naar binnen glippen
denk aan zijn verbazing
schaduw, een luchtje, wierook met dolce-en-gabbana, een natte zoen, 'wijfie'
hai, ben je er weer? vraag ik
en terwijl hij rode wijn met ijs bestelt, zegt hij
chris hè?
en ik knik
ik zag die lange haren en dacht aan dat vlechtjes draaien, zegt hij, in dat gedicht van je

je hebt het gelezen, zeg ik
ik heb alles gelezen, zegt hij

hij is oud geworden, wijfie, yep, zeg ik
door jou? vraagt hij
en ik stomp hem tegen zijn borst en hij vangt mijn hand en zegt hee, sorry en ik zou willen huilen daar om alle verlatenheid maar ik doe het niet, ik pak een ijsklontje uit zijn glas en laat het in zijn shirt glijden

ga door, zegt hij en kreunt

*hij begrijpt niets van haar liefde, zelfs niet nadat
hij alles van haar gelezen heeft
ze zegt dat ze is zoals ze is op papier maar
hij begrijpt niet dat iemand het papier, laat staan hem
dat alles toevertrouwt*

en allemaal willen ze weten
wat ik nu doe en waarom

*ik heb moeite, zegt mijn baas, met je mate van begrip
en je schrijfstijl*

*hij bedoelt
ik wil graag dat je voor me buigt
ik ben god en jij
zoveel minder*

kijk met me mee
meld je aan bij msn, klik op het rode hartje en zoek als vrouw naar mannen tussen de 43 en 53
kom op, je verveelt je.....
wat zie je?
je ziet een plaatje, daarnaast een naam, woonplaats en leeftijd
die leeftijd doet-er-niet-toe, die heb je al geselecteerd
woonplaats ook niet want je bent niet op zoek en niet van plan af te reizen naar elders

geen namen, foto's
het hele plaatje:
67 bladzijden vol plaatjes op dit moment
twee exen die je alletwee rechtuit aankijken, de een brutaal, de ander onzeker, de een aantrekkelijk, de ander niet
vergeet ze
67 bladzijden vol
een paar kijken je aan

de aantrekkelijkheid van een man uit het midden-oosten vergeet je, je wilt niet, voordat je het weet, in zijn dogma's terecht komen (en bovendien heb je zo'n man ook al gehad)
een 'chevydriver' met sigaret en zonnebril en pet is leuk maar waarschijnlijk niet meer als hij en zonnebril en pet en sigaret wegdoet
'het lichtje' – mooie ogen, wel even achter die bril kijken dan hè...
'justmeetme' is te simpel
'imre' is interessant totdat je zijn tekst leest
kom op, giebelende meiden achter het scherm.....
alleen de foto eerst, concentreer je!
kale mannen zijn alleen mooi als ze jos heten en een sixpack hebben en die heb je ook al gehad dus...
'robe' doet het goed maar je moet je ogen dichtknijpen om te lezen of er rube staat of een o met puntjes erop en zijn lachje is dom
'shivabang' is prachtig maar de naam....

stel dus dat je niet alleen naar de foto kijkt maar ook naar de naam

- 'hard stokbrood', (en ook even den helder) dus stel je je een marineman voor met een enorme erectie, ja toch? niet interessant
- 'bwanaa' klinkt te zweverig en past absoluut niet bij de foto ernaast
- alle verkleinwoorden vallen af
- fountain of love, klinkt te veelbelovend en kan dus niet waar zijn
- een jongensnaam met een nummertje erachter, oké, er zijn er gewoon veel van
- forever young maar verder niets dat aan dylan doet denken, valt dus ook af
- ikkedus om over andere kinderachtigheden maar te zwijgen

'kersenhoutje' is leuk maar die naam....en onder dat mutsje.....
'ruudio' zou voor een avond best leuk zijn maar je vermoedt meteen na het doorzakken ellende, impotentie en een slechte adem
'peterharley' is prachtig maar die uitstekende vinger irritant
je neemt sowieso niemand die uit den bosch komt dus al die mooie plaatjes vergeet je en alles wat in de buurt van alkmaar zou liggen (topografie is niet je sterkste kant) ook – je moet er niet aan denken dat je iemand in de supermarkt tegenkomt waar hij drie inkoopt tegen de prijs van twee

je valt niet op indische typjes, sorry hoor en hoe kun je een man aantrekkelijk vinden die zichzelf polleke noemt?

o jee, weer die naam

en je bent nog maar op bladzijde 11

iets sneller dus

je moet nog belangrijke dingen doen

'zijn' is gewoon leuk voor die boodschappen

'obi' is aantrekkelijk

sneller

nee, we zouden niets kaals en turks doen

'xindox' heeft, als je goed kijkt, spleetogen, sorry

snel, op het eerste gezicht, vooruit

die saxplayer is leuk

'djen' voor een filosofisch gesprek

heee, is dat niet die welzijnswerker waar ik ooit....?

'belmonte', we trappen er niet in! het was jeanpaulbelmondo!

"eduard" is die man die wintertijd presenteert met die muziek....

'sfinxx' is natuurlijk 28

kaal.....was geen optie

sommigen zijn te vrouwelijk.....

'freedom' veegt sneeuw! ach.....

'wouter' is de accountant van de hoek, wel schattig hoor, kan dan de aangifte doen inplaatsvan.....

who takes my breath away?

'dobro' gaat er twee keer staan, mislukt.....

'rojoba' heeft wind tegen en leeft waarschijnlijk met robin, josja en baloe de beer

'reneromance' voor als we ons echt zouden vervelen

maar we gaan steeds sneller en onze ogen worden een beetje

scheel

'bramio' hing vorig jaar in de bomen in onze tuin en deed alsof hij een action man was

my breath!

jongens.....

'henry' foute man

'goldmund' voor een toetje in bed, ijs waarschijnlijk

oooooooooooooooooooooh!

daar staat-ie!

frankm.....o kijk, waar lijkt-ie op, beemster is toch redelijk dichtbij hé.....

wauw, even vergroten, mooi, vrijmoedig, geen ex in de buurt en al bezocht door 172 mensen, opzouten jullie, uit de weg, moven.....

god, waar lijkt-ie op? ken ik hem?

nah, een beetje verlopen hoor, maar wel echt jouw type? wat is mijn type? heb ik die?

doorgaan!

nee, nog even terug

jeetje, lief kijkt-ie hè? zo van 'heb alles al meegemaakt maar jij kan er nog wel bij'

hmm en zie je die rimpeltjes

verder

oké, heee, kunnen we even onthouden waar deze stond?

'zoefje' lekkere vette lach, al was het alleen maar om die mythe te ontrafelen.....

goed, we mogen even op zijn foto klikken, we hoeven ons niet te beperken toch?

hmmm

en dan

op, ze zijn op!

de hele dag bijna in tranen omdat het nieuwe zo moeilijk is - ik wil meteen alles kunnen en weten en kan en mag dat niet

gisterochtend nog zeg mijn baas, mijn advocaat met elastiekjes om zijn benen en zijn racefiets nog tussen zijn knieën, jas aan, dat ik niet alle dossiers meteen moet kennen en dat ik niet zo klantvriendelijk hoef te zijn als bij een commerciële instelling - ik herinner me het beleid van het bureau voor rechtshulp - na een tiental keren met dezelfde cliënt dezelfde fouten langs te zijn gegaan, relativeer je en besef je dat het nooit anders kan of wordt

in tranen omdat ik de klanten moet vragen, herhaaldelijk, hun naam te spellen en uit te leggen waarover het gaat - een telefonisch spreekuur van 10 tot 11 en verder rust, hoewel rust? jaap, mijn advocaat, geeft zijn 06 nummer te pas en te onpas en ook ons geheim telefoonnummer, ik begrijp niet dat hij nog kan slapen, het eerste dossier dat ik kopieer voor hem terwijl de klant wacht, is van een bloederige toestand - vervolgingen en martelingen in een thuisland dat niet het onze is

is mij ooit gevraagd naar mijn politieke kleur? naar mijn inschattingen? naar mijn positivisme in deze klote wereld? is me ooit gevraagd hoeveel ik aankan en hoe goed of slecht ik slaap?

*vandaag borrelen wij - ik kom te laat want jonathan moet nog in zijn pak naar het kerstbal gehesen worden en ook luuk wil weten wat hij bij het kerstdiner op school dragen moet - hun haren in de gel
rebecca heeft haar gala al gehad - op blote voeten en in pumps heeft ze gisteren en vannacht de kou getrotseerd - kousen stonden niet bij de outfit en ik stond hulpeloos met mijn netkousen in de deuropening
ze laten me met moeite gaan*

*mijn ex leeft erg mee met de nieuwe baan en het verwacht me
sowieso heb ik last van al dit nieuwe plus de kerstsentimenten
plus nog het restantje oude-werkgever--moeheid, de midlifecrises, de mannen op zich*

begrijp je ongeveer? ik dronk dus de fles zuidafrikaanse wijn te gretig leeg, wat voor indruk geeft mijn nieuwe baas dat?

hij dronk de duveltjes en de jenever en verliet gelijktijdig het pand - de racefiets, de elastiekjes om zijn benen, ik met de post - dacht even aan het beroepsgeheim dat ik moest koesteren op straffe van 5000 euro boete per dag en zwalkte door de buurt die ik voorheen bewoonde - kooltuin, hoerenbuurt, froidsen, de oude stad

even leek alles weer in orde

thuis wachten de restanten van lunch en schooltassen - jonathan en zijn vriendje hebben de boodschappen opgeruimd en er hangt een slordig briefje dat barry morgenochtend nog even zijn tas haalt - ik struikel over een eastpack met onduidelijke inhoud en opschriften

als ze bellen, zeg ik dat het leuk was, die borrel en luuk zegt 'zie je wel dat je je voor niets druk hebt gemaakt?'

het echte meisje
van toen

*hij
stelt vriendschap voor en geeft als reden aan dat dat uiteindelijk toch veel mooier is, stabiel
enzo
en beheersbaar, denkt zij erachteraan
zij
wil de rauwheid en puurheid van
de ontmoetingen op de hoek van
elke straat
elke bocht
elk leven*

ik loop naar huis, laat hem op het terras achter, is goed, meissie, zegt hij
ik ga nog even de stad door en dan zie ik je zo nog wel
mijn auto staat voor je deur

ik loop rechtuit naar mijn huis
op een bankje in het park zit chris, ik weet het
ik zie het
lange rode haren
ellebogen op zijn benen
hij rookt

als ik de sleutel in het slot steek, loopt hij op me af
kijkt me aan
gaat zonder iets te zeggen mee naar binnen
vraagt 'dertig keer? waar ben je mee bezig?
jos, die kale? is dit het enige dat je wilt voelen?'
en hij drukt me tegen de muur en wringt zijn been tussen de mijne
lea, schreeuwt hij en hij glipt met een hand in mijn broek
zijn kracht houdt me tegen, zijn haar danst voor mijn ogen, ik sla mijn armen om hem heen
ik ben nat, ik laat me hem voelen maar zijn kracht verdwijnt
zijn arm wordt slap
hij kruipt in mijn hals en niet meer tussen mijn benen en zijn stem zegt

ik dacht dat je op me zou wachten
je zei dat je van me hield
je zei verdomme dat je van me hield
en hij schokt en ik zeg chris, ik
luister, ik
maar hij haalt zijn gezicht uit mijn hals
warm nog en nat
en slaat mijn deur dicht

*hij kiest niet voor mij, zal het ook nooit doen
een mailtje bevestigt mijn bange vermoedens
ik ben niet leuk genoeg*

*schrijftaal, was het
zegt hij
en als ik zijn vriendschap wil houden, zal ik heel sterk moeten zijn
zegt hij
en hem zijn keuzes en vrijheden moeten gunnen
zegt hij*

*val dood
zeg ik*

allemaal willen ze weten

*dit gaat niet langzaam, dit gaat elke nacht door
tussen tien en vier uur mailen we
lezen we
drinken we
het is geen michel-man - godzijdank
maar wat wel?
ik heb me niet ingehouden - hij ook niet maar de verhouding is nog 10 regels van mij
tegen 1 van hem
het maakt me bang ook
niet bang zijn, zegt hij
soms is het opeens ook weg - relativeert het 'gewone' leven
inschrijving van luuk op de middelbare school en gesprekken erover omdat zijn cito-toets
lager uitvalt dan de verwachting en de keuze
rebecca en haar bezigheden buitenshuis
jonathan en zijn nonchalante
zijn kinderen leven 's avonds, zetten thee voor hem als de fles wijn leeg is
gaan straks het huis uit
het lijkt me dat hijzelf ook uit moet vliegen, de shade moet inhalen zoals iedereen doet die
net single is
dat alles heb ik al gedaan
ik vlieg nog steeds
ik kan hem niet aan de grond houden maar ik weet niet wat hij wil
het is nog veel te vroeg
elke ochtend vrolijk ondanks de gebroken nacht
ogen die glimmen
haar dat weer felgekleurd is
reacties van iedereen
maar 's middags de buikpijn
hevige twijfel, onzekerheid
bang het verkeerde te doen of
al te hebben gedaan*

dan wil ik alles horen van die man

*het is heftig, ja, vreselijk
maar soms
zoals vanmorgen, denk ik
laat maar
laat het maar voorbij gaan
ik wil niet verliezen weer, hij zeker niet
ik wil geen afspraken en kopjes koffie bij zijn moeder
ik wil niet voorgesteld worden aan zijn honden en ik wil niet dat hele eind naar frankrijk
rijden
en kinderachtig denk ik dan dat we maar eeuwig moeten blijven schrijven
sms-en en bellen
om zo de dromen die we beiden hebben niet te verstoren*

*wil je dan niets met hem? vroeg nancy
maar ik denk dat ik alles al heb*

*het rare is dat ik al weet hoe het gaat als we vrijen
als we praten, als we ruziën*

navigatiesysteem opnieuw ingesteld
donkerblauwe bmw

als ik strijk en uit mijn ramen kijk, zie ik zijn auto geparkeerd staan

als ik nogmaals kijk, zie ik een man telefoneren in zijn auto
mijn mobiel gaat over

ik ben er niet

een kwestie van
op de juiste knoppen drukken
op het juiste moment
bukken
op het goede ogenblik
koffie halen

ik moet met je praten, staat er

ik houd van het noemen van jouw naam

ik dacht dat je op me zou wachten
je zei dat je van me hield

verlies me niet
zei ik
in de waan van alledag

maak me niet zoek
zei ik

ik schrijf niet naar iedereen zo
zei ik

wie zijn deze mensen?

op de bovenste kastplank
achterin
ligt
een
floppy
mijn tweede manuscript

ik wil
staat er
dat je mijn naam verandert

dizzy van gemis en verdriet

nancy heeft maar één verhaal en ze koestert het
ze vertelt het terwijl we samen achter mijn buro zitten en ze mij uitlegt, ze pakt mijn hand

ze was zeventien toen ze haar mamma hielp met verhuizen
de oudste van acht kinderen
pappa was net dood en zij was heel sterk, dus

in het trappenhuis zag ze hem, hij keek naar haar van bovenaf, zij keek omhoog
toen hij wegliep, zei ze tegen haar moeder
dat is de man waarmee ik ga trouwen
dan heb je pech gehad, zei haar moeder praktisch want deze is je bovenbuurman en hij is al
getrouwd en heeft twee kinderen en hij is vierendertig

sjoerd zou nog twee kinderen maken bij annette maar annette zou eeuwig de derde zijn
vanaf haar negentiende vrijt nancy sjoerd en sjoerd nancy
ze trouwen als alle kinderen groot zijn, als annette groot is en het eindelijk kan verdragen
als er kleinkinderen zijn
ze trouwen als nancy ziek wordt
nancy is zesenvieftig dan

ze laat me de indeling zien van hun huis
twee aparte slaapkamers
ze zegt niets daarover
ze laat me foto's zien van de laatste kerstviering
annette hangt boven sjoerd en heeft haar armen om zijn nek
annette zit naast sjoerd en heeft haar hand op zijn knie

nancy is heel groot en kan alles zelf wel
heeft ze geleerd vanaf haar zeventiende
want toen hielp ze haar mamma en was ze sterk

als haar zusje belt dat haar mamma dood is, zit ik naast haar
achter haar buro
ze heeft mijn hand vast
ze kijkt naar buiten
ze zit roerloos
ze huilt

dat zijn de enige redenen waarom ik om haar geef
dat ik haar huilen zie en geen ander
dat ik haar hoor gillen dat geen man sterk genoeg is om te kiezen ooit
dat ze kinderen had gewild
dat ik verdomme mijn leven vergooi
dat ik een boek moet schrijven
dat haar zusjes moesten huilen om mijn 'mamma' gedicht
genoeg redenen
die niemand kent

*van weerwoord werd je voorwoord
ik typte je naam op de eerste pagina
zoals de mijne op de laatste verscheen
je eeuwig 'maar' verdween
onze eer te na
van weerwoord werd je antwoord
ik vroeg steeds dezelfde vraag
is 'houden van voor eeuwig en
is eeuwig dan vandaag?'*

gisteren, zei je

*liet een vader je na
liet een vader mij na
maakte je een huis waarin we schuilden
een schoot waarin we huilden
reeg je mijn jurken aaneen
gaf je me vel over been
leerde je me geven
zoveel meer dan dat
leerde je me leven
zoveel langer dan was
leerde je me een woord
is niet hetzelfde
houden van is niet die zoen
en gisteren is vandaag
en niet alleen maar toen*

vandaag, zei je

*borduurde ik je ranken
en koos je een kleur
rook ik mest in de stallen
en herkende jij die geur
liefkoosde ik je flanken
wat ben je toch groot*

morgen, zeg je

*wieg ik je in mijn armen
en kleurt de avond rood
wordt mijn voorwoord een antwoord
vormt het een scharlaken koord
borduur het zich rond je
bindt het mijn pagina's
houdt het je vast
met een enkel woord*

liefde, zeg ik je

alles kunnen horen van mijn nieuwste liefde

hij zegt dat de straat dood loopt

zij ziet

een flits uit een oude actiefilm

haarzelf over een muur klimmen

wat nou, watje, gilt ze achterom

blijf daar niet staan kijken

jos belt aan en zegt nog even dag alvorens de auto te pakken
hij leest meer dan goed voor hem is, goed voor mij is
trekt me naar zich toe
zegt 'hee, het komt door die baard van hem, niet door jou'
'het was een grapje'
we zoenen
we vrijen niet meer met elkaar, we zijn vrienden
hij neemt zijn gezicht in mijn handen
peilt me maar is nooit in me geweest
zoent opnieuw
maakt de auto open, gooit de boodschappen achterin, loopt terug
zoent opnieuw
ik sms je, zegt hij

*kijk hoe ik open, zegt hij
kijk hoe ik sluit*

hij is het 'lieve' vergeten

spreek je nog wel eens iemand? vraagt nancy
ik ben bij san geweest, zeg ik

het kaf scheidt zich van het koren, zegt ze
dat doet het vanzelf
ik weet het, zeg ik

ik begrijpt niet dat je haar vertrouwt, zegt sandra
ik heb niets met haar, zegt marjan

ik heb die gil

terug in de auto laat marjan haar blauwe plekken zien
ik houd van hem, zegt ze

sandra zegt terwijl marjan plast
er is iets dat ik je nooit verteld heb

ik heb twee gillen

zelfs wel drie

*well I've been to the mountain and I've been in the wind *
I've been in and out of happiness
I have dined with kings, I've been offered wings
and I've never been too impressed*

*all right, I'll take a chance, i will fall in love with you
if I'm a fool you can have the night, you can have the morning too*

** Bob Dylan – Is your love in vain (Album “Street Legal”)*

elke dag is het
alsof ik
met je praat
zegt zij